

No em deixis

Mort. Què és la mort? Sang sortint d'un cos? Un punyal clavat a l'esquena? L'ànima partida?

Però tornem enrere...

Amics. Persones que estan allà per tot, que no et fallen. Confiança plena que saps que en qualsevol moment es pot trencar. Però preferim no pensar-hi. La Raquel era així.

Parella. Humà a qui estimes i ell t'estima a tu, suposadament. Sentiment de no estar sol, de tenir algú sempre al costat i la falsa certesa que mai t'abandonarà. Kevin, ésser humà per qui sentia això.

Fins que tot s'espavilla. T'aïllen. L'amiga t'abandona, o fas que t'abandoni. Encara que no vulguis, encara que no siguis tu qui pren la decisió.

Cada segon s'allarga, arriba el primer cop: "no em deixis, t'estimo" però qui estima fa mal?; l'insult: "no tornarà a passar, t'ho juro" però sempre hi tornava; l'amenaça: "si em deixessis em moriria" fins que t'adones que si no marxés qui es morirà seràs tu.

I encara que ho saps, aprens a esperar i a no entendre l'amor sense l'odi.

Arriba el punt àlgid, la discussió definitiva. La cosa es complica, et penses que no arribarà a més del que ha arribat altres vegades. Però t'equivoques, com sempre. I descobreixes que qui et pensaves que et donava la vida... te la treu.